

בכפר מנחם

גיליון מס. 239

אייר תשע"ו מאי 2016

כפר מנחם

הישרדותו ונדודיו של שמעון קורנגוט

שמעון קורנגוט מוותיקי הקבוץ, אב ל-4 ילדים, סב ל-11 נכדים ו-15 נינים. אני מביאה בקיצור את סיפורו:

נולדתי בקושיצה שבצ'כיה ב-27.5.1924. היינו 8 ילדים, אני הייתי הילד החמישי – היו לי 3 אחים בוגרים וכן אחות בוגרת ואחריי נולדו עוד 3 בנות.

ב-1928 החלו חילופי אוכלוסין בין פולין לצ'כיה. אבי, שהיה בעל אזרחות פולנית, חויב לחזור לפולין. ב-1929 עברה רוב המשפחה לפולין והתמקמו בעיר ביילסקו, שם גרנו עד פרוץ המלחמה. בשל כל המעברים, התחלתי ללכת לכתה א' בבית ספר פולני רק בגיל 8. בבוקר למדתי פולנית ואחה"צ המשכתי ללכת ל"חדר". בכיתה שלי היו רק שני יהודים וסבלנו מאנטישמיות – לא פעם הופליתי לרעה בשעורים והתנכלויות, מכות ופחד היו מנת חלקי יום יום. מדי פעם היו גם פוגרומים ולא יכולנו לצאת מהבית, כי זרקו עליו אבנים ושברו חלונות.

כשהייתי בן 15 וכמה חודשים ועמדתי להתחיל כיתה ז' פרצה המלחמה. בכך תמה השכלתי, גם ב"חדר" וגם בבית הספר הפולני וחיי התהפכו מן הקצה אל הקצה.

נעורים במלחמה ונדודים:

זה קרה ביום שישי ה-1.9.39. אני זוכר את ההתרחשויות כאילו הן קרו אתמול. את האירועים מכל יום ויום. כמעט כל דקה ודקה, כל פרט ופרט. את הצבעים, הטעמים והריחות.

בשבת בבוקר עדיין הלכתי עם אבא לבית כנסת ואחר כך הלכתי עם חבר ל"יער הצוענים". בילינו טוב ושכחנו את עצמנו, כשחזרנו לא היה איש בבית. על הדלת היה פתק ובו כתוב "בוא מהר לתחנת הרכבת". רצתי לשם במהירות והמוני אנשים הצטופפו שם. רבים מהתושבים החלו לברוח מהעיר לפני כניסת הגרמנים. חיפשתי את משפחתי, אך לא הצלחתי לאתרה. הם כבר היו על הרכבת. אמי גם חיפשה אותי ולבסוף ראתה אותי עומד על הרציף, כשראיתי אותה היא הצביעה לכיוון גג הרכבת, שם ראיתי את אחי מיכאל. איך שהוא הבנתי, שהיא מבקשת לסמן לו שיקפוץ וישאר איתי. עשיתי כדבריה ומיכאל קפץ.

הרכבת נסעה ואנו נשארנו על הרציף. זו הייתה הפעם האחרונה שראיתי את הורי ואחיותיי.

בינתיים ירד הערב ורצינו ללכת הביתה. לפתע שמענו יריות, הצבא הגרמני הגיע העירה ואנשים החלו לרוץ למרתפי הבתים. רצנו איתם, בחושך לא ראו שאנחנו יהודים. לאחר כשעתיים הגענו הביתה. לאחי היה מפתח לבית ונכנסנו. על השולחן היו שאריות מארוחת שבת, אכלנו והלכנו לישון. בבוקר, הבנו שצריך לברוח. הגרמנים כבר כבשו את העיר והרחובות היו ריקים. התחלנו לברוח צפונה עם המוני אנשים. הגרמנים הפציצו את הדרכים בלי הרף ואנשים ניסו להתחבא אך לא כולם הצליחו. הגרמנים הפציצו את הדרכים ואנחנו ניסינו להיצמד לצבא הפולני, שניסה ללא הצלחה לירות על האווירונים ברובים. הצבא התקדם במהירות ואנחנו נשארנו מאחור.

המשכנו ללכת צפונה. שוב היו הפצצות ושוב נמלטנו לצידי דרכים. לפנות ערב הגענו לססנוביץ, היו שם כבר הרבה יהודים. בבוקר הסתובבו אופנועים של הצבא הגרמני בעיר ובכרזות הבטיחו לתושבים,

שיישארו בבתיים ולא יאונה להם רע החלטנו לחזור לביילסקו ביאלה (עירנו). חזרנו לביתנו וגרנו בו עד ינואר 1940. איכשהו, הצלחנו להסתדר. אחרי חודשיים פקדו על כל הגברים היהודים בגילאי 18-40 שנה להתייצב בתחנת הרכבת. אחי הלך ונתרתי לבד. אחרי חודש פקדו גם עלי להתייצב ועליתי עם שאר היהודים דחוסים לרכבת מסע, שנסעה באיטיות ועשינו בתוכה את צרכינו. לא מעט אנשים מתו בקרון. כשהרכבת נעצרה החלטתי לברוח עם חבר. בדרך לא דרך עברנו לצד הרוסי ואחר כך נסענו ברכבת ללבוב שבאוקראינה. הספקנו להיות שם חודש אחד בלבד, סירבנו להצעה לחזור לפולין והחלטנו לנסוע מזרחה ברכבת ונשארו חופשיים.

לאחר שהות של 3 חודשים בטרילאן, עליתי לרכבת לכיוון אוקראינה. כ-3 שבועות נסעתי ברכבות בלי כרטיס, כשחפצי נגנבים ואני רעב. באחת התחנות גילו שאין לי כרטיס והורדתי מן הרכבת בעיירה בשם מאלין שבצפון אוקראינה. תוך כדי הליכה ברחוב פגשתי גבר יהודי, שתוך כדי שיחה באידיש שאל אותי באיזה מקצוע אני רוצה לעסוק ועניתי בלי מחשבה – נגר. תשובה זו קבעה את מקצועי להמשך חיי. נלקחתי למר קומורובסקי מורה לנגרות, אצלו עבדתי מספר שעות ביום. למדתי לחרוט בעץ בהצלחה מרובה. בהמשך היום למדתי רוסיית ומתמטיקה.

לאחר 3 חודשי עבודה הזמין אותי מר קומורובסקי לביתו לארוחת ערב. בסוף הארוחה הוא נתן לי 300 רובל ואמר שהוא מרוצה ממני מאוד. שמחתי מאוד, קודם כל שהוא מרוצה ממני ושנית 300 רובל היו המון כסף, שלישית, יכולתי, סוף סוף, לקנות לעצמי בגדים חדשים ונעליים ולחיות מעט יותר ברוחה.

לאחר כשנה, ביוני 1941, תקפו הגרמנים את רוסיה, בית החרושת התרוקן מעובדיו ונאלצתי לברוח שוב. התחלתי ללכת עם יתר הפליטים לכיוון קייב. יחד עם עוד נגר יהודי החלטנו לברוח וקפצנו על הרכבת הראשונה שעברה. זו הייתה רכבת משא והתיישבנו למעלה על ערמת הפחם. בדרך, הגרמנים ירו על הרכבת ואנו נשכבנו על ערמות הפחם והמשכנו לנסוע. בסביבות חרקוב ירדנו, התרחצנו באגם והמשכנו ברגל. הגענו לקולחוז, בו חשדו שאנו מרגלים ואחר בדיקה של המכתבים שהיו אצלי הוסר החשד והותר לנו לעבוד בקולחוז. את המכתבים והתמונות מהבית נאלצתי לשרוף, כדי שלא יפילילו אותנו. הקמנו שם מגדל תצפית קטן, ממנו ניתן יהיה לראות את הצבא הגרמני. עם סיום הבניה הגיעו לאוזנינו קול תותחי הצבא הגרמני והמשכנו לברוח מזרחה. הגענו לגבול קירגיזיה, לעיר פרונזה (כיום בישקק שבקירגיסטן). משם נשלחנו לעבוד בקולחוז קרוב בשם בודיונה. עבדנו בנגריה ולנו אצל אישה צעירה, אם לתינוק, שבעלה היה בחזית ועזרנו לאשה בעבודות הבית ובעיבוד חלקת השדה שלה. עבדנו כשנה בקולחוז וכאשר הגיע צו שעל כל הגברים להתגייס לצבא, חברי נאלץ להתגייס ואני החלטתי, אחרי שחשדו בי שוב בריגול, להתנדב לצבא העבודה. היינו כאלפיים איש (גברים ונשים) וחפרנו תעלה, כדי להטות את נהר הצ'ו (הזורם על גבול קזחסטן-אוזבקיסטן). העבודה ותנאי המחיה היו קשים היינו צריכים להוציא בידיים אדמה מעומק 35 מ'. בחורף זה היה נורא.

כ-3 שבועות אחרי תחילת העבודה חליתי במלריה, קדחתי ורעבתי ורק אחרי 10 ימים בהם קדחתי הגיע משלוח כינין והתנאים התחילו להשתפר. כך חייתי במשך שנה וחצי וכיום קשה לי להאמין, איך שרדתי את עבודת הפרך הזו והתנאים הקשים. היו גם כאלה שלא שרדו.

בתחילת 1945 הסתיימה העבודה בתעלה והוחזרנו לפרונזה. פגשתי את ידידי אריה ורמוט ז"ל ומצאתי שם עבודה בתור כותב שלטים. הייתה זו עבודה לרוחי, היה עלי לכתוב סיסמאות גדולות לחגים אירועים וגם הרווחתי לא רע והמצב החל להשתפר.

באחד הימים אריה הפגיש אותי עם שתי אחיות – לאה ורחל שהגיעו מרומניה עם ילדה – ציפי בתה של לאה. ביני ובין רחל נוצר "קליק" מידי והתחלנו להיפגש בזמננו הפנוי.

בקיץ 1945 הסתיימה המלחמה. אמנם לא היו חגיגות, שכן החיילים עדיין לא חזרו מהחזית, אך התחלנו לחוש סוף סוף, שהסכנה הגדולה חלפה ואפשר לנשום מעט לרווחה.

כך עברו עלי נעוריי. 6 שנים של ימים אפורים וקשים. הייתי לבד, נדדתי ממקום למקום, לעיתים מרחקים גדולים ברגל, לעיתים ב"גניבת" רכבות. לא פעם הייתי רעב, אך ידעתי שעלי לשרוד ושאסור לי להישבר, או להראות חולשה. פה ושם היו מעט נקודות אור, שלא אשכח. אנשים טובים שפגשתי וזרים שעזרו לי והחזירו לי מעט את האמונה באדם. אני חושב, ששרדתי שנים אלו, בזכות אופטימיות בסיסית, האמנתי שאיכשהו אצא מתקופה זו בשלום.

העלייה לישראל:

בתחילת 1946 הגיעה אלינו הידיעה שאזרחי פולין יכולים לחזור הביתה. כדי שלאה ורחל יוכלו להיכנס לפולין נרשמנו רשמית כזוגות – אני ורחל ואריה ולאה וכך נישאנו. מאותו זמן ועד הגעתנו לישראל, במשך כשנתיים וחצי, חיינו נדודים בלתי פוסקים – רכבות, משאיות, המתנות אינסופיות במחנות

פליטים שונים וחציית גבולות בהרים. חיינו תמיד בחוסר ידיעה מתי, או לאן נמשיך. ההודעות לתזוזה היו מגיעות מספר שעות בלבד קודם והיה עלינו להתארגן במהירות. בלשון המעטה – לא היה קל, אך השתדלנו לשמור על מורל גבוה, כי ידענו שיום יבוא ונגיע לישראל, למולדת.

ואכן, כשניתן היה מבחינה ביטחונית לצאת, העלו אותנו על רכבות איטיות (משא כמובן) והוחזרנו לפולין. שליחים מישראל רשמו את מי שרצה לעלות לארץ. אנחנו נרשמנו ל"שומר הצעיר", יחד עם עוד צעירים שהיו בתנועה לפני המלחמה. תוך כדי הנסיעה ברכבת התאמתו תחושותיי, שמשפחתי נספתה במידאנק.

תחנתנו הסופית הייתה בצפון שלזיה, בעיר קמיינה גורה. כקבוצה קיבלנו בית של גרמנים שברחו והתארגנו לחיי קומונה. לא יכולנו לעבוד ואת מחייתנו מימן הג'וינט. שוחחנו הרבה על עליה, ציונות בניית הארץ, הקיבוץ וכו'. והבנו שרק בארץ נוכל לחיות באמת בשקט. ציירתי את דגל הגרעין – שמש זורחת עם קרניים צהובות, על בד אדום וכתבתי "לחרות".

פורעים אנטישמים היו גם בקמיינה גורה – צעקות ואבנים נזרקו, אך הרוסים הגנו עלינו. יצאנו לדרך במשאיות, שהביאו אותנו למחנה זלפלדן שבאוסטריה – בסיס אנשי "הבריה" הישראליים. לאחר זמן מה הגרעין המשיך להתקדם לישראל ובעלי המשפחות היו צריכים לחכות. ההמתנה נמשכה כ- 8 חודשים במימון הג'וינט.

בנובמבר 1946 הגיעה ההודעה, שעלינו לעבור את הגבול בין איטליה ואוסטריה דרך ההרים. רחל ולאה היו בהריון והתעקשו להצטרף ולבסוף לא הייתה ברירה, אלא לצרפן. הוסענו לגבול במשאיות בליווי חיילים איטלקיים ואנשי "הבריה". גלשנו מן ההר אליו הגענו (בגבול האוסטרי), על השלג לתוך איטליה. עלינו על משאיות מכוסות ברזנט ונסענו נסיעה ארוכה מאוד לגנואה, בה שהינו מספר חודשים. משם נלקחנו צפונה לעיר ריבולי, שעל יד טורינו, שם נולדה בתנו הבכורה מרים.

תחנתנו האחרונה באיטליה היה רובע מונטרמיו, לא רחוק ממרכז רומא, שם המתנו לעליה שנה שלמה. ליל חורף אחד הגיעה ההודעה שאנו יוצאים לדרך. העלו אותנו על משאיות ונסענו לחוף הים. מרחוק ראינו ספינה לא גדולה ובחוף חיכו לנו סירות קטנות, באמצעותן עלינו לספינה בעזרת סולם חבלים. אני זוכר, שלקחתי את מרים שהייתה בת חצי שנה ביד אחת ובשנייה טיפסתי. על הספינה סודרו בכל קומה דרגשים רבים, כדי שכולם יוכלו לשכב, לשבת לא ניתן. צוות האוניה היה איטלקי ולהם מפקד ישראלי - גד לסקר.

ב- 22.12.1947 בשלוש לפנות בוקר, לאחר שכולם עלו לספינה, הפלגנו. המסע כולו ערך כ- 3 שבועות, כי רב החובל שייט כך שלא ניתקל במשחתות בריטיות. בדרך היו סערות קשות מאוד. חרף ההתחמקות גילה אותנו מטוס סיור בריטי וסימן לאוניות הקרב הבריטיות להתקרב אלינו. כשראינו אותם כתבנו בגדול על בד "לא תפחידונו" ותלינו אותו על קדמת הספינה. אך הבריטים עצרו את הספינה וגררו אותה לנמל חיפה, שם עלינו לסיפון ושרנו בהתרגשות את "התקווה".

לבסוף, עלינו על האוניה הבריטית ונלקחנו לקפריסין. בקפריסין נפגשנו עם הגרעין שלנו. בשל התנאים הקשים במחנה פרצה שם מגפת מחלת ילדים. האנגלים חששו לגורל הפליטים והחליטו שכל המשפחות עם הילדים תשלחנה ארצה. בפברואר 1948 העלו את המשפחות על אוניה שהפליגה לנמל חיפה.

במרץ 1948 הגענו לכפר מנחם חודשיים לאחר מכן החלו הקרבות בדרום. קיבלו אותנו יפה מאוד והרגשתי, שבאתי אל המנוחה והנחלה.

הביאה לדפוס: יהודית אפרתי

קטע משירו של אורי צבי גרינברג – במוצאי תפילה

אלהימנו הוצאתני מאוז אשכנז בארמי
אסף בית אבי ואמי והשעתי שלם
באופי אף עם נפש קרועה בו הכנפת-הכח!
כעת חי על אבאלי עלי עקת צבאי הוא
בידיעה כי הוצו הוא: לחיות כדי שאת ביפושם הפיא
שמהם מכתפי קדושי ואהופיש אל הפא
את חלקי-היפה-ביפושם-ישראל לצורות

הביא לדפוס: שמעון קורנגוט

המסע לפולין

חניכי י"ב מ"צפית" שבו מסויר בן שבוע בפולין. הם ביקרו באו ושוויץ בירכנאו, בלובלין, במידאנק, טרבלינקה וורשה ונוסף לזה במקומות פחות ידועים:

בסוסנוביץ הייתה קהילה יהודית גדולה ו-28.000 מיהודיה נרצחו.

בסנדוויץ ביקרנו כי זאת עיירה מאד יפה שגם בה הייתה קהילה יהודית שהושמדה, אבל בעיקר כדי לבקר בכנסייה המקומית המפוארת, שיש בה ציור מפורסם, המתאר עלילת דם כנגד היהודים. בקרקוב סיירנו בעיר העתיקה ובאיזור שבו היה הגטו היהודי. בפלשוב היה מחנה עבודה, שחלק ממי שעבד בו, עבד אצל אוסקר שינדלר שזכה בתואר חסיד אומות עולם, בלובלין הייתה קהילה יהודית מפוארת, שרובה הושמדה במיידנק. טיקוצ'ין הייתה עיירה, שחלק ניכר מתושביה היהודים, נרצחו בבורות הירי ביער לופחובה.

ניר חומסקי (מחנך ומורה ב"צפית")

אי אפשר להתכונן

שחף רוזנטל (י"ב) שבה מהמסע לפולין. היא תיארה את חוויותיה ומחשבותיה: היה מעניין מאוד. היה קשה. היה עצוב.

הביקור במידאנק היה ממש קשה. ראינו את המשרפות, תאי הגזים והר האפר. ביקרנו בבורות הירי ליד העירה הפולנית טיקוצ'ין והיה נורא קשה לראות את זה. היינו גם ליד החומה שנשארה מגטו וארשה וטיילנו גם בקרקוב ובוארשה העתיקה. ביקרנו גם באתרים שלא קשורים ליהודים ראינו את הנופים ופארק שופן, מה שמהווה רקע פסטוראלי לשואה האיומה. בכל גטו, עיירה, או מחנה השמדה, ערכנו טקס מרגש ובסוף כל יום נפגשנו וסיכמנו את היום שהיה לנו.

לפני היציאה לפולין קיימנו 5 מפגשי הכנה. סיפרו לנו מה אנחנו הולכים לראות, ראינו סרטים שקשורים לשואה ונפגשנו עם ניצולה – הלינה בירנבוים. אבל אי אפשר להיות מוכנים למפגש הממשי עם שרידי השואה. רק כאשר נמצאתי שם באמת הבנתי כמה זה היה נורא. דרך הנעליים והשערות בבירכנאו ובמידאנק ראיתי את המספרים הגדולים של הנספים. לקח לנו כמה ימים להבין. בהתחלה היינו במחנה בירכנאו ורק לאחר כמה ימים וביקור באתרים נוספים עיכלנו שזה אמת.

עד עכשיו ידענו על השואה, אבל רק כשאתה נמצא שם אתה מבין את הכאב, את הרצח, את עוצמות הרוע הבלתי נתפשות. הנסיעה גרמה לי להבין כמה שנאו אותנו וכמה חשוב שנזכור את השואה.

לצערי, לא הספקתי לשמוע את הסיפור של הרב סבא שלי, אבל אני חושבת, שחשוב שיטוסו לפולין ושלא ישכחו את מה שעברנו כעם, כי עוד מעט לא יהיו ניצולים ולא יהיה מי שיספר.

אני מקווה, ששואה לא תקרה שוב בגלל שהעולם ראה כמה זה אכזרי ונוראי. עכשיו, אני מאוד מעריכה, שיש לנו מדינה, למרות כל הפיגועים. המדינה היא מקור הביטחון העיקרי שלנו וטוב שיש לנו צבא, ואנחנו יכולים להגן על עצמנו, מה שהיהודים בפולין לא יכלו לעשות.

היה שם רוע אינסופי

ליאור ארליך שבה מהמסע לפולין של כתות י"ב של "צפית". היא תיארה שיאים בחוויותיה ואת מחשבותיה לגבי ההווה הישראלית העכשווית על רקע השואה. החוויה מהמסע בפולין הייתה יותר עוצמתית ממה שחשבתי. לא חשבתי, שבעקבות המסע משהו

ישתנה אצלי, כי למדתי את נושא השואה במשך שנה לבגרות. לא חשבתי, שאתרגש כל כך. כשהיינו במידאנק פתאום הגעתי להבנה, שלא הגעתי אליה קודם, כמה רוע היה שם.

במידאנק ראיתי את אימי השואה בעיני. במידאנק השמיעו לנו את עדותה של הלינה בירנבאום (שנפגשו איתה ב"צפית"

בהכנה למסע). הלינה מתארת בהקלטה איך לוקחים את אמא שלה ומכניסים אותה לתאי הגזים. הלינה הייתה אז ילדה והיא

נשארה לבד בעולם. ברקע ההקלטה התנגן שירו של יהודה פוליקר "אפר ואבק". את השיר כתב יעקב גלעד בנה של הלינה

בירנבוים, שהתנגד לחזרת אמו למידאנק. הרגע שהשמיעו את השיר היה מאוד מרגש ועוצמתי. את הלינה, כאמור פגשנו ב"צפית" ושמענו את סיפורה, אבל כששמענו אותו במידאנק הוא קיבל משמעות חזקה יותר והתחברתי לחוויה. זה היה השיא בשבילי.

ביקור מאוד מעניין ומרגש היה בבית מרקחת בקרקוב. בית המרקחת היה בגבול הגטו, דלת אחת שלו פנתה לגטו ואחת פנתה לצד הפולני. את בית המרקחת ניהל פולני חסיד אומות העולם, שעזר ליהודים והיה מבריא לגטו דרך הדלת תרופות ומזון. הוא עזר ליהודים כמה שרק יכול היה.

במשך שנים הוא פגש בבית המרקחת משלחות ישראליות וסיפר את סיפורו. באחד הימים הגיעה לבית המרקחת קבוצה של נוער דתי, ונדע לה על פטירתו באותו יום. הם התקשרו ארצה וקיבלו אישור מרב להיות נוכחים בלווייתו בבית קברות של גויים (הכניסה ליהודים אסורה בבית קברות של גויים, אך הרב אישר להם להשתתף), כך כיבדו אותו בנוכחותם. מאז מותו בית המרקחת הוא אתר תיירות בלבד.

תכני המסע לא היו חדשים, אבל ההכנות שפכו אור אחר על המסע. הגעתי למחנות העבודה וההשמדה וכל הזמן הדהדו בתוכי הדברים ששמענו בהכנות למשל, על דמותו של רוצח, חיי היהודים בפולין לפני השואה ועוד. היה לי יותר ידע וגם הייתי יותר מוכנה רגשית.

היום בארץ, בגלל המצב הביטחוני, יש אנשים ששוכחים, שאנחנו בעצמנו עברנו שואה – יש אנשים שאומרים להרוג את כל הערבים. זה שעברנו שואה לא נותן לנו לגיטימציה להרוג עם אחר. אנחנו צריכים להיות מאוד זהירים במה שאנחנו חושבים ואיך שאנחנו מתנהגים, כי בלי לשים לב יש בארץ אזרחים שמתנהגים כמו הנאצים בזמנו.

הביאה לדפוס: יהודית אפרתי

צילומים: ליאור ארליך

יום הזכרון לחללי מערכות ישראל

נזכור את בנינו חברינו שנפלו במערכות ישראל

יעקב גולדשמיט (רינגל) -

נולד ב- 30.3.1920 נפל ב- 12.11.50 בהתפוצצות מחסן מוקשים בשדות כפר מנחם.

עמרם בן חורין -

נולד ב- 4.9.39 נפל ב- 6.6.67 בקרב על עזה.

יוחנן בן חורין -

נולד ב- 10.4.45 נפל ב- 6.6.67 בחזית סיני.

דני גלבוט -

נולד ב- 13.3.42 נפל ב- 4.11.70 בדרכו לשרות מילואים.

גבריאל ברעם -

נולד ב- 26.12.54 נפל ב- 6.10.73 בחזית סואץ.

עמוס ברגר -

נולד ב- 14.1.53 נפל ב- 9.10.73 בקרבות ברמת הגולן.

ראובן כהן -

נולד ב- 2.3.46 נפל ב- 10.10.73 בקרבות ברמת הגולן.

גיא שלו -

נולד 12.4.60 נפל ב- 19.8.80 בקרב בלבנון.

גדי פטיש -

נולד ב- 25.6.44 נפטר ממחלה ב- 8.1.1990 בעקבות שירותו בשייטת.

יואל בן אשר -

נולד ב- 26.3.51 נפטר ממחלה ב- 15.4.2004 בעקבות שירותו בשייטת.

תחלה בוכים/אברהם חלפי

תחלה בוכים.
אחר-כך הבכי מתאבן.
אחר-כך זוכרים דבר אחד ויחיד:
את נפילת הבן.

ואין אומרים דבר.
או מדברים על גשם ועל מה-נשמע.
ועל משהו עוד. ועוד על משהו.
והאזן בין כה לא תשמע.

ושותקים.
וקמים מן הפסא. ויושבים. וקמים. ושוב.
ויודעים דבר אחד ויחיד:
לא ישוב.

68 שנים למדינת ישראל

שורג צגאי כרומה לכלל ואפרי

רם עוז נשוי לאורית ואב לארבעה: אלון בן 14, יובל ואמיר בני 11, והדר בן 7. מהנדס אזרחי, עובד כמנהל פרויקטים בחברת נדל"ן הנדסה ובניה.

שירת עד לא מזמן במילואים והשתחרר בדרגת רב סרן.

רם התגייס לפני כ-28 שנים לצה"ל. בשרות הסדיר עבר מסלול הכשרה ארוך לקציני קשר אג"מ שבתומו שובץ לתפקיד קצין קשר גדוד 50 של הנח"ל המוצנח. בהמשך מונה לסגן מפקד פלוגת הקשר של החטיבה ועמד בפני שחרור בתום שנת הקבע.

רם סיפר על דרכו הצבאית:

שנות שרותי ב"צבא הירוק" כללו תקופות אימונים ותקופות תעסוקה מבצעית ("קו") - בין אם בגבול לבנון, ברצועת עזה או באזור חברון. אחת התקופות אותה אני זוכר במיוחד הייתה בשנות התשעים טרם הסכמי אוסלו אז הועסקנו ברצועת עזה. ישבנו בצפון הרצועה בתוך העיר וזכורים לי גילויי אלימות כנגדנו משולבים באהדה של חלק אחר מהציבור המקומי.

לקראת שחרורי הוצעו לי מספר תפקידים להמשיך שרות בצבא. בשל אהבתי את העשייה הצבאית, הסיפוק הגדול ותחושת השליחות החלטתי להמשיך בצבא הקבע ושובצתי לתפקיד קצין הקשר של יחידה 504 – יחידת איסוף מודיעינית ייחודית (שהוקמה בתחילת שנות החמישים ע"י דוד קרון ז"ל).

השרות ביחידה היה שונה מכל מה שביצעתי עד אז בצבא. הן מהבחינה האנושית והן מהטכנולוגית.

המרקם האנושי ביחידה מורכב מאנשים איכותיים המבצעים עבודה מורכבת ומאוד לא שגרתית. פעילותי ביחידה כללה מתן מענה תקשורתי לפעילות השוטפת, אפיון, הטמעה והפעלת אמצעי קשר ייחודיים וכן השתתפות במבצעים לא מעטים.

בתום שרות של ארבע שנות קבע השתחררתי מצה"ל.

עד לפני כשנה שירתי במילואי היחידה. שרות שהתאפיין בעיקר בהכשרה ובהיערכות של מערך הקשר היחידתי במילואים, לחרום.

שרות המילואים לאורך השנים בהן אתה אזרח מגיע לא תמיד בזמן הכי נוח. בין אם זה בתקופות מבחנים באוניברסיטה ובין אם בתקופה לחוצה בעבודה. מסתבר כי למרות הכל אפשר לעבור תקופות אלו עם השרות ולשרוד...

אני חושב ששירות צבאי הינו חובה מוסרית ממעלה ראשונה של כל אחד במדינה. מדובר לדעתי בערך עליון שעל כל אחד ואחת מאיתנו לקדש ולהנחיל לבאים אחרינו.

מעבר למובן מאליו בנוגע לשרות הצבאי – נחיצותו וחשיבותו לקיומנו כחברה בריאה, אני סבור שהשרות נותן לכל אחד מאיתנו, כישראלים, מטענים נוספים לחיים: בגרות, ערכיות, חברות, שותפות ועזרה הדדית.

בהקשר זה, אני מוצא לנכון לציין את חשיבות תנועות הנוער כמסגרת מקדימה הנוטעת את ערכי היסוד בקרבנו שיתעצמו במהלך השרות הצבאי.

הרהורים ומחשבות לקראת יום העצמאות

למעלה מחצי שנה, שאנו חשופים במדינה לטרור היחידים. על רקע הטרור הנמשך מדברים הרבה על תחושת הביטחון במדינה שאלתי את מרואייני איך הם מרגישים עם הטרור הממשיך והאם זה משפיע על יחסם למדינה. אני מביאה את דברי התושבים.

שמעון קורנגוט:

כשבאתי לארץ חשבת, שהילדים שלי לא יצטרכו ללכת לצבא. בסוף הילדים והנכדים התגייסו והנינות הגדולות תתגייסנה בעוד מספר שנים. אני לא יודע מה יהיה כאן. למרות שאני אדם אופטימי בדרך כלל, השאלה לאן אנחנו הולכים ומה יהיה הסוף מטרידה אותי. אני מקווה, שיהיה פה טוב.

דודו שור:

אני חושב, שסך הכל, למרות פה ושם פיגועים, תחושת הביטחון היא בסדר. אנחנו בעקומה יורדת של פיגועים. עלי אישית זה לא משפיע, כמובן, צריך להיות ערניים, לשים לב, להיזהר ויש מקומות, שכרגע כדאי להימנע מלבקר בהם, עד שיגיעו ימים טובים יותר. הבעיה היא, שיש לנו ממשלה, שנוקטת במדיניות של שב ואל תעשה – או שהפריץ ימות, או שהכלב ימות והמצב הזה יוצר תסכול בצד השני. השיטה, שלא לנסות לפתור את הבעיות, גורמת לבעיות להחריף. למרות שראש הממשלה הכריז על שתי מדינות לשני עמים, בשטח לא מתנהגים לפי עקרון זה ולאט לאט מכרסמים במעמדה של ישראל. לדוגמא, פעם ישראל הייתה קונצנזוס בארצות הברית, היום רבים מצירי המפלגה הדמוקרטית, פונים עורף לישראל ורואים במדיניות הכיבוש שלה אסון.

ז'וז'י שינדלר:

אני בוחרת לא להתייחס למציאות העכשווית, למרות שעל כך שואלת יהודית. הרי עם העיתונים של היום אורזים מחר דגים בשוק. הירהורים ליום העצמאות שלי:

אני נולדתי ב - 1947 וגדלתי בעשור הראשון של חיי בבודפשט בתוך משפחה, הורים ואח, סבתות, דודים ובני דודים שרק שרדו את השואה (מבני משפחתי 21 לא חזרו). מיד בתום המלחמה עלה משטר קומוניסטי נוקשה, שהמשיך לשנוא יהודים - מעבדות לעבדות.

כשהייתי בת 9 ברחתי ברגל בדצמבר עם אחי ואמי לווינה (אבי כבר היה שם). התקבלנו יפה כפליטים. הייתה לי תקופת נעורים יפה ובכל זאת כשהגעתי ב - 1968, בפעם הראשונה לארץ, לכפר מנחם, הבנתי מיד מה משמעות של ציונות עבורי: לא להתבייש או לפחד להיות יהודייה. לז'וז'ה ואביגדור היה חלק גדול בהתעוררות שלי. הכרתי את מיכאל בחוג לעברית בווינה, הוא עבר אותה חוויה בקבוץ שמיר והיה לנו ברור איפה נחיה את חיינו, איפה נגדל את ילדינו.

כמעט 50 שנה מאוחר יותר אני עדיין ציונית, אוהבת את ישראל, שלמה עם השרות הצבאי של ילדיי, אוהבת את הקיבוץ שלי, מאושרת ששלושת ילדיי חיים בארץ, ששני הבנים שלי חיים בכפר מנחם אחד חבר השני בדרך להפוך לחבר קיבוץ בקרוב ושיש המשך לחלום שלנו.

אני יודעת ששום דבר ואף אחד לא מושלם, לא אני לא המדינה שלי, או הקיבוץ שלי. אבל מי צריך perfection?

אני אוהבת את חיי כאן עם כל הצלקות, כאב, אובדן, חוסר ביטחון ובלגן של - 10 יהודים יש 20 דעות...לפחות..

אני מאמינה בדמוקרטיה ושכלולם יש מקום, גם לאלה שחושבים או חיים הפוך ממני.

אני מאמינה בעומק ליבי שיש טוב בעולם הזה.

אני מצליחה לראות המון דברים יפים, שקשורים לאנשים שחיים במדינה שלנו.

כל שנה אני קוראת בעיון את סיפור החיים של האזרחים, העומדים להדליק משואות ביום העצמאות ושל מקבלי פרס ישראל. במיוחד השנה רונה רמון ודורון אלמוג, ולוסי האריש לפני שנה, מחממים את ליבי ומוכיחים שלמרות הרבה כאב וצער, אפשר לחיות כאן ולתרום לאחרים.

אני מנסה במשך כל השנים להראות לילדיי ונכדיי את האור, עם החושך מתעסקים אחרים מספיק.

הדבר היחיד שחשוב בחיים האלה הם עקבות האהבה שאנחנו משאירים מאחורינו.

אני מאחלת לכל חברי, תושבי וילדי כפר מנחם בריאות וחג שמח.

דלית גדיש:

אני לא רואה בעיה בביטחון האישי, מבחינת האלימות. החשש שלי, כאדם במדינה הוא מהאלימות המילולית הציבורית, מחקיקה אלימה ושיש פה העדפה בין אדם לאדם, על הגדרה של יהודי, דתי וצבע.

מטריד אותי לאן המדינה הולכת. דעות הומניסטיות היום הן לא פופולאריות וכשאתה מתבטא באופן הומניסטי, זורקים לך את תווית השמאל, למרות שאין קשר בין הדברים.

גם מנחם בגין היה הומניסט והוא קיבל את אניית הפליטים מוויטנאם והרשה להם להיקלט בארץ. אנשים, שכחו זאת, או לא ידעו, או מעדיפים לא לזכור. מאז מעשה זה לא היה אף מנהיג שנתן פתח כזה לפליטים בישראל.

זה מתקשר ליחס לאדם כאדם, בלי קשר לשיוכו הדתי, האתני, הפוליטי, ברגע שהוא פונה אליך במצוקה ובקשת עזרה. היום אין חמלה. זה הכל מתחבר, בגלל, שיש עליה ברמת האלימות החברתית בהתייחס לדעות, בחירות בחיים וערכים שונים.

אני מקווה, שהחברה הישראלית תדע ליצור בלמים ומעצורים, שנתפכח ונקטין את מידת האלימות בחברה שלנו.

לי סקלר:

עליתי ארצה מברית המועצות בגיל 15 שנים. אני מרגישה, שפה אין תחושת ביטחון מוחלטת וגם בברית המועצות לא הייתה תחושת ביטחון מוחלטת.

אבל, באופן כללי אילו שתי תחושות מאוד שונות.

שם הרגשתי, כחלק מיעוט, שהוא לא מוגן ומצבו לא יציב והוא נתון להמון סטיגמות וסטריאוטיפים. את נתונה להלך רוח של מקום, של תקופה. כל פעם שהיה משבר במדינה חיפשו את השעיר לעזאזל ואנחנו היינו השעיר לעזאזל. פה, זאת המדינה שלנו. אנחנו לא מיעוט פה, זו תחושה של בית. אז נכון, שיש חוסר יציבות ביטחונית, אבל הוא משותף לכולנו, זה לא מערער את יחסי למדינה.

כל הבית והקיום שלנו לא יציבים ואנחנו נלחמים על זכות הקיום שלנו, אבל שם פשוט לא הייתי בבית.

הביאה לדפוס: **יהודית אפרתי**

הצעה לאילן יום העצמאות

הטיול יתמקד ב-3 אתרים:

* גשר עד הלום.

* אנדרטה לזכר לוחמות הפלמ"ח.

* טיול בדיונות המול של ניצנים.

גשר עד הלום - מאי 1948:

מגיעים בעזרת ה-waze לכניסה הדרומית של אשדוד. מדובר באחד הקרבות המוזרים של מלחמת השחרור. בעצם הצבא המצרי לאחר כיבוש גשר "עד הלום" היה 35 ק"מ מתל אביב, שהייתה בפועל בירת ישראל במלחמה. שום כח משמעותי לא עמד בדרכם לתל אביב. הצבא המצרי לא המשיך.

היסטוריונים מציעים מספר סיבות:

א. פחד, שלא יהיה להם מספיק כוחות להחזיק שטח כה גדול.

ב. בזירת נגבה עדיין נערכו קרבות רציניים.

ג. עפ"י הסיכום בין חמשת צבאות ערב (עיראק, סוריה, מצרים, ירדן ולבנון), הירדנים היו צריכים להגיע ליבנה, כדי לחזק את הצבא המצרי. בפועל, מה שעניין את המלך הירדני – עבדאללה, היה החזקת ירושלים. ככלל, למרות סיכומים בין הצבאות השונים, הם לא הצליחו לקיים את שיתוף הפעולה. יש הרואים בכך את אחת ההצלחות של מלחמת השחרור, מבחינת ישראל.

אנדרטת הנשים לזכר לוחמות קרב ניצנים:

מגיעים לבית ספר שדה ניצנים (בעזרת waze), מחנים את האוטו – פנינו לאנדרטה. באנדרטה, שפיסלה שוש חפץ, מצויות כמה דמויות של נשים לוחמות. בניגוד לדימוי, חפץ דווקא מבליטה את הנשיות, ע"י קווים עדינים בדרך מדיטטיבית ודברים של כמה גיבורות ישראל, כמו שרה אהרונוסון, חביבה רייק, חנה סנש ועוד.

קרב ניצנים:

זהו אחד הקרבות השנויים במחלוקת. בסופו של דבר ניצנים נעזבה. כאן מתחיל ויכוח בין אנשי השומר הצעיר ואנשי ניצנים. אנשי השומר הצעיר – יצחק פונדק, שמעון אבידן ואיש התרבות – אבא קובנר שלטו בגבעתי. אנשי ניצנים טענו שמפקדת גבעתי העדיפה לחזק את קיבוצי השומר הצעיר – נגבה, גת, גלאון.

אחד משיאי הוויכוח היה בכך, שאבא קובנר פרסם דף קרבי לאחר נפילת ניצנים וכך כתב: "טוב ליפול בחפירות הבית מאשר להיכנע לפולש הרצחני, להיכנע, כל עוד הגוף והכדור האחרון נושם, חרפה היא." לימים ניסו לישב את המחלוקת. אבא קובנר, שבעצם האשים את מגיני ניצנים בתבוסתנות, טען, שאמר את הדברים, כדי לעודד את לוחמי הנגב, לאחר שנראה, שהם עומדים לסגת מול הצבא המצרי (פרטים נוספים ב google).

לאחר הביקור מומלץ לנסוע **לדיונות של ניצנים**. כיצד מגיעים? עוקפים את הישוב ניצן מצד דרום, מגיעים לחורשת איקליפטוסים ושם ע"פ סימון דרכים עולים לדיונות, כיף גדול לילדים להתגלגל במורד הדיונות.

טיול נעים

יזהר זלינגר

להעז לפנצ / איג כהן קדם

במקרא כמו במקרא, יש יותר מדרך אחת לצייר את אחרית הימים ומה החזון שלכם למזרח התיכון?

בואו נניח לרגע את הסקפטיות בצד, מהו החזון האופטימי ביותר שתוכלי לייחל לו למזרח התיכון? למדינת ישראל? כיצד נראה אחרית הימים הפרטי שלך? מתי בפעם האחרונה העזת לדמיין את זה?

לישעיהו יש הצעה: "וְכָתַתְּ חֲרֻבוֹתֶם לְאֵתִים וְחֲנִיתוֹתֵיהֶם לְמִזְמֵרוֹת. לֹא יִשָּׂא גּוֹי אֶל גּוֹי חֶרֶב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה". כמה מענגת ומרגיעה התמונה שבה החרב והחנית הופכות לכלי גינון. קציר פטרוזיליה במקום קציר דמים, עסקאות משק ולא עסקאות נשק. היש מבינינו שיעזו לסרב לתרחיש שכזה?

אבל במקרא כמו במקרא, יש יותר מדרך אחת לצייר את אחרית הימים. מדוע להסתפק באי לוחמה, כאשר אפשר להביא את השלום. כך סובר, מסתבר, הנביא מיכה בפרק ד (פס' א-ה): "וְכָתַתְּ חֲרֻבוֹתֵיהֶם לְאֵתִים, וְחֲנִיתוֹתֵיהֶם לְמִזְמֵרוֹת, לֹא יִשָּׂאוּ גּוֹי אֶל גּוֹי חֶרֶב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה". עד כאן, יש הסכמה בין ישעיהו למיכה. אך מיכה מעז להמשיך לפנטז: "וַיֵּשְׁבוּ אִישׁ תַּחַת גִּפְנוֹ וְתַחַת תְּאֲנָתוֹ וְאִין מִחְרִיד (...) כִּי כָל הָעַמִּים יֵלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהָיו; וְאֶנְחֲנוּ גִלְךָ בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד". השלום, אליבא דמיכה, ולא רק אי הלוחמה, יתרחש כאשר כל קבוצה תוכל לקיים את אמונתה ואורחות חייה בדרכה, לצד קבוצות ועמים אחרים.

אז מה החזון שלכם למזרח התיכון? לחברה הישראלית? האם נעז לפנטז על חברה מגוונת, הטרוגנית לכתחילה, רבת צבעים ופנים ומגדרים ואמונות - ואין מחריד? או שמא, כמו ישעיהו, נשאף לאחדות מיישרת קו נוסח: "בֵּית יַעֲקֹב לְכוּ וְנִלְכָה בְּאוֹר ה'?" ואולי, אם נעז לפנטז, אחרית הימים ממש כבר כאן.

הרבה גלית כהן קדם היא רבת קהילת קודש וחול בחולון של התנועה ליהדות מתקדמת

הביאה לדפוס: רות שגיב

כרכור לחיי גזינוג ישראל, גושזיה ואזרחיה

חג עזרא אגו שמה

באפריל ירדו 16 מ"מ גשם.
בחורף תשע"ו ירדו 525.5 מ"מ גשם.

לאסנת ואלי, אנאלי ורזי וכל המשפחה
ברכות חמות אהולצות הבן והנכד עמית
לאופנה ורביקה, לירצן ורזי וכל המשפחה
ברכות חמות אהולצות הבן והנכד עזרא

האביבון ויום ספורט כבר מנחם ה-1

כבר הרבה זמן, שאני חושבת על איך ניתן לשלב, בין כל האירועים, גם יום ספורט יישובי, מבלי לקרוע את הכיס ואת האנרגיות. את הרעיון זרקתי לרפי בוימל, שמהר מאוד הפך את הרעיון לתכלס מעשה! תוך שבוע הכין תכנית המושתתת על תכנית שעובדת כבר שנים בהצלחה רבה, ביישוב בשרון.

החלטנו, מפאת אילוצי תקציב, לשלב בין האביבון המוצלח של אנה, לאירוע מיוחד במינו הנקרא: האביבון ויום ספורט כבר מנחם ה-1". ברור לכולם שמכאן זו כבר מסורת.

החלטנו לנצל את המעמד ולהעניק לאריה גרשוביץ, איש מיוחד במינו, אות הוקרה על פועלו כל השנים בתחום הכדור יד והספורט בכלל. אריה קיבל מגן ונכתבה לו ברכה מיוחדת.

אריה הוברך עד מאוד וזה אומר שהצליח לנו! אבל כולם יודעים שזה כל כך מגיע לו.

אריה, אתה איש מיוחד, שעושה הרבה דברים שלא כולם יודעים, למען הספורט והילדים בפרט. על זה אנחנו מוקירים ומעריכים אותך מאוד.

לעניין התגייסו במהרה אנה גולדסטרו, רפי בוימל, לימור ועופר אייל, ורדית וינטרגרין, הילה בילינסקי, יעל ברוידא, יהודית שפמן וסיון.

כל מורות הספורט ומאמנות הכושר שבחבורה נתנו את תורתן.

עופר לימור יעל בתכנון ובלוגיסטיקה, שלא הייתה פשוטה בכלל. הרבה התרוצצויות וקניות.

לימור ניצחה על האירוע ודאגה לכל הפרטים הקטנים שהכל ייראה מקצועי, עד כמה שניתן.

דאגה לפרסם האירוע בכל קבוצת וואטסאפ אפשרית, רישום אנשים ושיבוצם למרוץ המתאים, הכנת

מספרי רצים וחלוקת ערכה לפני תחילת המרוץ. זו הסיבה, שביום המרוץ הכל התנהל בצורה חלקה

וללא תקלות! אין עלייך לימור! תקתקת את זה בקלילות ובהרבה אהבה כמו שאת יודעת....

צילום: אמנון זלינגר

המועצה הקצתה מענק של 2000 ₪ עבור רכישת גביעים ומדליות. ועל זה תודה והערכה רבה!

העמדנו שער סיום, הכנו פודיום ניצחון, קצת מתנפחים, שגם הקטנטנים לא ירגישו מקופחים.

נר אייל ניצח על מוזיקת רקע לאורך כל המרוץ.

יריב סנפיר, רכש חדש ועולה בתחום הקריינות, עשה עבודה מקצועית!

הדס צוברי וענת דוידאי עזרו במיתוג והכנת המדבקות והפרסומות לתליה בלוחות המודעות, לשליחה

באימייל ובקבוצות הוואטסאפ. המון תודה!

תומר, ברור, אי אפשר בלעדיו

רחבת צפית נראתה מקצועית ורצינית כמו המכבייה (לפחות תנו לנו לחשוב כך)

בקיזור, אחלה יום!

במרוץ השתתפו ילדים החל מגיל גן רימון ותאנה, ועד גיל 120.

כל המשתתפים קיבלו מדליות, שעוצבו במיוחד בשביל האירוע, והזוכים המהירים קיבלו גם גביעים.

היו גם מרוצי שליחים לקבוצות ולמשפחות, שהיו מהנים במיוחד.

העיקר היה, שכל אחד במסגרת יכולתו, יוכל למצוא את עצמו במקצה כזו או אחרת.

תענוג גדול היה לעבוד עם צוות מנצח שכזה. צוות השואף לשלמות. ללא ספק זה ניכר בשטח.

שוב, תודה גדולה לכולכם. האביבון ומרוץ כבר מנחם ה-2 בטוח יהיה טוב יותר!

נתראה

צדרי פגיחה במרוץ האביב – הוקרה לאריה גרשוביץ

את מרוץ האביב הראשון של כפר מנחם בחר הצוות המארגן לפתוח באות הוקרה והערכה לאריה גרשוביץ.

אריה, איש כפר מנחם הקדיש עשרות שנים לטיפוח וקידום ענף הכדור יד בכפר מנחם.

במהלך השנים אריה אימן קבוצות נשים, גברים וילדים בכפר מנחם ובארץ כולה, מטפח קשרים עם קבוצות כדור יד בחו"ל והופך להיות האב הרוחני של ענף הכדור יד בכפר מנחם.

בשנים האחרונות אריה מאמן קבוצות ילדים בגילאים שונים במחיר סמלי מתוך אהבה ורצון להנחיל ערכים ספורטיביים והומאניים ולהמשיך את המסורת המכובדת של הכדור יד בכפר מנחם. על כך ולעוד שנים של עשיה ברוכה שלך אריה, כולנו רוצים להודות לך!!!! המשך להיות לנו ולילדינו השראה ספורטיבית ואנושית.

השנה, לאחר כמה שנים שלא חגגו ליל סדר קיבוצי חזרה המסורת ובגדול. ההיענות הייתה מדהימה, כשמהר מאוד הגענו למכסה שהקצבנו לעצמנו, שעמדה על 300 אנשים. ברור, שניתן היה להכיל כמות גדולה יותר, אבל העדפנו לשמור על מקום מרווח בין כל שולחן ושולחן, לאפשר לכל משפחה לשבת עם המשפחה הפרטית שלה ובעיקר ניסיון ותהייה.

נתחיל מהאוכל – תודה גדולה ליוסי, לילי וצוות המטבח על ארוחה נהדרת מלאת כל טוב, מבחר גדול וטעים ובעיקר עבודה מאומצת ממש עד תחילת הסדר. כל האורחים נהנו מהשפע ומה שנשאר קיבלו בשקיות טייק אווי הביתה, דבר שגרם לכולם לצאת מחויכים ורגועים- ירד לחץ מהכנת אוכל נוסף ליום שלמחרת. תודה רבה!

למרות כל שקיות הטייק אווי, עדיין נשארו כמויות גדולות של אוכל. עופר ארז דאג לארוז את האוכל בכלי פלסטיק ולנסוע עד לת"א כדי למצוא מקום בו יוכל להשאיר את האוכל לאנשים נזקקים. על זה מגיע לעופר תודה גדולה!

ההיערכות לפני ואחרי – אני חייבת לציין, כי ההירתמות של כל משתתפי הסדר הייתה מדהימה לפני, תוך כדי ואחרי הסדר בחיסול, בלי יוצא מן הכלל. כולם נרתמו לכל מה שרק היה צריך.

בהדפסת ההגדות – תודה גדולה לעמליה גולדברג, צביה גרשוביץ ודני שביל, שעבדו שעות על הדפסתן והכנתן.

בהדפסת השירונים – תודה גדולה ליעל ישראל שדאגה לעדכן ולסדר את השירונים הוותיקים שנמצאו בארכיון.

כמובן, תומר בן אריה, שבלעדיו לא יודעת מה היה קורה!?! ושרון יוגב, שהייתה שם לכל אורך הארגון ותרמה שעות של מחשבה ועזרה בהפקה...

ולגבי שאר התודות, אם אצטרך להכניס את כל השמות לא אצא מזה ובטוח אסתבך כי אשכח מישהו. אז תודה רבה לכולם. מבחינתי ואני מניחה שגם מבחינת כולם זו הייתה חוויה (של פעם בחיים וזהו) ©

ואחרונה אחרונה ומאוד חביבה – המנחה!

חגית קלר הגיעה עם 25 מבני משפחתה עם קלידים, גיטרה, תוכן והרבה מצב רוח טוב, להפוך את הסדר מדבר רגיל, לחוויה מיוחדת במינה.

התוכן שהיא הכניסה להגדה, שילוב האנשים בכל שיר, הקראה ו/או ריקוד נתן תחושה של סדר משפחתי פרטי ולא סדר, בסדר גודל, של 300 אנשים.

אחד מי יודע הפך להיות שוש הערב והיה צריך להיות שם בשביל להבין במה מדובר! בקיצור, מבחינת כולם את עשית את הערב. לא משנה כמה עמלנו על העיצוב, על הפרחים, על האוכל מה שעשה את העבודה הייתה ההנחיה המיוחדת והכ"כ נעימה שלך.

כבר סגרנו את פסח 2017 ביומן!!

טלי מגידש

סדר פסח כהלכנו - במלוא מובן האילה

מתחילים עם טלי מגידש, שלקחה על עצמה דבר עצום ולא פשוט (מסובך) וביצעה ביצוע כהלכתו. וכל זאת בצנעה, בין שעות העבודה – אחרי ובין ארגון מרוצים ולקראת החגים הבאים – בשקט, בלי לצעוק (את המתח החזיקה בפנים) והפיקה, יחד עם הצוות הנהדר, ערב מלא שמחה וצהלת ילדים, שהופעלו ע"י חגית. חגית קלר הרימה חגיגה מתאימה לכל גיל. חגית שרה וגרמה לקהל לשיר, ניגנה ובמרץ הובילה גם את הילדים והוריהם וגם את כולנו להשתתף וליהנות. תומר בן אריה שנוסף על תפעול האור והקול עשה הכל- ארגן, סידר ודאג יחד עם טלי לקראת החג – בכל מה שקשור לערב הנהדר. במהלך הערב תפעל את התורנים ואחרי החגיגה ארגן את החיסול יחד עם המתנדבים ובסוף גם הצליח, יחד עם

משפחת ארז, לארוז את שנשאר ולשלוח לנצרכים.

כל הכבוד!!! כן ירבו.

עריכת שולחנות הסדר הייתה מעוטרת ויפה. הארוחה הייתה בשפע רב והאווירה שמחה ועליזה – הכל מכובד ולא כבד.

נקראה ההגדה הקיבוצית, שרנו המון שירים וגם לווינו ע"י שני נגנים + חגית (כל המשפחה של חגית העלתה את המורל).הילדים שותפו בדרך הכי חינוכית, נבונה ושמחה. ובסוף הסדר השיר הארוך – "אחד מי יודע" קיבל הסבה למשהו שמשתף ומקפיץ את כל "השולחנות". וגם ה"חד גדיא" שיצא לדרך בשירה ובציור.

והסוף הנפלא של החיסול, האיסוף, הריכוז, ניקוי וסדור חדר אוכל עם למעלה מ-40 איש וגם כמה ילדים, שבלי לחץ עזרו כמובן מאליו – סידרו,הסיעו, הובילו, הערימו כסאות, מיינו בקבוקים והחזירו את חדר אוכל למצבו הרגיל.

ומילה מאוד טובה **ליוסי יורש, לילי לזקביץ** והצוות החרוץ, שעבדו, עמלו, טרחו (לא בשישי) כדי שיהיה לנו טעים, מיוחד והמון.

תודה תודה.

מקווה שנתראה גם בשנה הבאה!

תלמה הראל

עונג הרחצה זכרינג השחיה זכפר גנחם 2016

שלום לכולכם,

מועד פתיחת הבריכה השנה יהיה **ביום שבת ה-21.5 . ביום זה הכניסה חופשית.**

להלן מספר הודעות, כמו גם עדכון מחירי כניסה לעונת 2016.

אוריין בן חורין היא המצילה שלנו השנה.

✓ עקב עבודות תשתית בכביש שמדרום לבריכה הכניסה תהיה משער השרות מול צפית.

חניית כלי רכב לאורך הכביש, וכן במגרש חניה מאולתר הנמצא מצפון לבריכה (כניסה

מחניית בית הבנים). נקווה שתוך חודשיים נשוב לכניסה המקורית.

✓ העישון בתחומי הבריכה **אסור בהחלט!**

✓ חל איסור על הכנסת בקבוקי זכוכית.

✓ אין משחקי כדור על הדשאים.

✓ חלה חובת איסוף שיער ארוך (בגומייה) **אכיפה מוגברת!**

✓ פעוטים חייבים ללבוש מכנסונים הדוקים למניעת זיהומי צואה.

✓ כניסה לבריכה רק בהסדרת אמצעי תשלום (מנוי, כרטיסיה וכו').

✓ ניתן לקיים אירועים שונים, אך ללא מוזיקה כלל.

מחירון כרטיסי כניסה לבריכה:

מנויים:

מנוי ליחיד	950 ש"ח
מנוי לזוג	1400 ₪
מנוי לזוג + 1	1500 ₪
מנוי לזוג + 2	1600 ₪
מנוי לזוג + 3 או יותר	1700 ש"ח

כרטיסים בכלבו:

כרטיס חד פעמי ליחיד	50
כרטיס חד פעמי למשפחה	120
כרטיס ל - 10 כניסות ליחיד	400
כרטיס ל- 10 כניסות למשפחה	900

שעות פתיחה:

מאי - יוני	13:00 – 20:00
יולי - אוגוסט	9:00 – 13:00 15:00 – 20:00
ספטמבר	13:00 – 19:00
שבתות וחגים	9:00 – 20:00 ברציפות
ימי שישי כל העונה	עד 19:00 ברציפות
רחצה לילית	ימי רביעי יולי – אוגוסט עד 22:00

סיום העונה 4 באוקטובר

שתהיה לנו רחצה בטוחה ומהנה

יוסי שרון